

KÖNYÖRGÉSEK KIBIRHATATLAN NAPOKON

Írta Lucien Jerphagnon

IMÁDSÁG, MIKOR NEHÉZ HINNÜNK

Ó Istenem, olyan fárasztó ez a menetelés az éjszakában. Vakon róni az utat, jó, ez megy egy darabig. De tartósan...

*

„Csak nem akartok ti is elmenni?” (János 6, 67)

*

Uram, én megértem azokat az embereket, akiknek ezt mondtad. És azokat is, akik keménynek tartották beszédedet. Némelyek jobbnak is látták odébbállni.

Néha magam sem vagyok messze tőle.

Szeretném, ha minden, ami rád vonatkozik, világos, bebizonyított, osztályokba sorolt lenne. A homályosság ballasztja elveszi kedvemet a te világosságodtól.

*

De ezzel valójában emberi mivoltomtól szeretnék szabadulni.

Mert végül is mindent megérteni csak a te evangéliumod segítségével lehet. Ó mennyire távol van most tőlem!

Mit tudok én a dolgokról, amiket emberinek mondanak, mit tudok én a világ titokzatos törvényeiről, az élet miértjéről?

Mit tudok az engem környező sokaságról, mit legbensőbb barátaim gondolatairól, érzelmeiről?

Mit tudok én magamról, saját arculatomról, elhatározásaim rejtett, — meggyőződésem szerint legjobb — indítékairól?

És még merek méltatlankodni, amiért nem adtad meg már most, hogy szemeim színről színre láthassanak téged...

*

Ha nem látlak Uram, éppen a te túlságos fényességedet kell felelőssé tennem érte?

Ha úgy ismernélek, mint a környező tárgyakat, lehetnél akkor az én Istenem?

*

Uram, ne higgyem soha a hit éjszakáját kínos gyötremnek, amivel te sújtasz.

Bosszúságnak, amit miattad szenvedek el.

Vajon a te hibád, hogy mindenben túl és minden fölött vagy?

Ó Uram! Ó Istenem! Szemrehányást tegyék neked azért, amiért kivettél az éjszakából, az én sötét éjszakámból, ahol még azt sem tudtam, mi is a te utánad való vágyakozás?...

AMIKOR AZ IMÁDSÁG IS UNTAT

Uram, én megmondtam neked, hogy ma este nincs kedvem imádkozni.

Bizony félek; nem akarom kockáztatni, hogy meghallom, amit mondasz.

Akkor megint csak minden erőmet össze kellene szednem. És szüntelenül ez az erőfeszítés! Nem, ma este nem vagyok hajlandó semmiféle erőfeszítésre.

Ma este igazán nem!

*

Telnek, múlnak a napok, az unott egyformaságot nem szakítja félbe semmi váratlan. Még azt sem tudom, haladtam-e valamit előre, jobbá lettem-e egy kicsit is?

Sötét van, és én a közeledő holnapra gondolok. Mikor fölébredek — ha ugyan elalszom —, arra ébredek, hogy semmit nem változtam. Minden marad a régiben. Sem jobb, sem rosszabb nem leszek. Elöttem ugyanaz a munkakör, számtalan alkalom jót cselekedni, de én ezeket, miként a múltban, most is el fogom mulasztani.

*

Pedig hányszor könyörögtem hozzád tökéletességért! „Legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok is tökéletes.”

Én nem jutottam el ideig.

És most, évek múltával, azt kérdelem magamtól, eljutok-e valaha? Ér-e valamit a fáradozásom, amit erre fordítok?

*

Vallatóra fogom magam, vajon elég tiszta szándékkal kerestem-e a tökéletességet? Hátha csak magamat szándékoztam vele fölcicomázni, magam akartam vele parádézni... Szent lenni... másokért... magamért...

Erről le kell mondanom. Bele kell nyugodnom egyszerűen, bizalommal, hogy maradok, aki vagyok.

*

Talán ez volna az, Uram, amit így emlegettél: „Legyetek olyanok, mint a kis gyermekek.” Elfogadni, amit te nyújtasz, olyan egyszerű szívvel, amilyennel csak tudjuk.

Őszintén belenyugodni, hogy mi is azok közül valók vagyunk, akikért eljöttél: bűnösök, akiknek annyira szükségük van javulásukhoz a te evangéliumodra.

Nem is tudják, milyen nagy szükségük!

*

Hajdanában — bevallom — kissé bosszantott a bűnösökkel szemben lépten-nyomon tanúsított magatartásod. Nyílt vonzalmad az elesettek, az értéktelenek iránt.

Kissé védelmembe vettem a farizeusokat. Sőt még érveket is találtam mellettük.

De másként van ma már minden!

A „többiekhez” állok közel, akikről az evangélium beszél. A mindenféle fajta szegényekhez, akik tudják magukról, milyen keveset érnek. Igen, kezdem már belátni... én is közülük való vagyok.

Te értünk jöttél el.

*

Uram, de ma este ne kívánj tőlem sokat.

A LEMARADT EMBER IMÁJA

Uram, tudom, nem vagyok valami fontos személyiség ezen a világon. Hiányzik a képzettségem. Kipróbáltam már minden foglalkozást, legáltalábbis azokat, amelyek semmi „különös” szakértelmet nem kívánnak. De hat hónapnál tovább egy állásban sem tartottam ki.

Az emberek azt mondják rólam: lecsúsztam.

Bizonyos értelemben ez igaz is. Magam sem tudnám megmondani az okát. Bizony, szomorú lecsúszottnak lenni. És amikor az ember észreveszi, már késő.

Régebben nem sokat törődtem vele. Most meg rettentően szenvedek, hogy így lemaradtam. Erre lassan az idő múlásával döbbsentem rá. Semmi kétség, nem tudok többé változtatni rajta.

Almomban sem gondoltam, hogy ilyen gyorsan elrepül az élet.

De a lejtőn nem könnyű megkapaszkodni. Az ilyen embert senki sem veszi komolyan. Döntöttek: elnéznek a szerencsétlenek feje fölött. És az ítéletükön nem változtatnak.

És elkövetkezik a pillanat, amikor nem lehet őket megcáfolni.

Uram, elkéstem, és már semmi nagy dolgot nem tudok véghezvinni. Meg kell adnom magamat a sorsomnak, bosszúság, bosszankodás nélkül, egyszerűen. Anélkül, hogy vádolnám érte a társadalmat, a helyzetet, a szüleimet és általában mindenkit. Így nagyon könnyű lenne...

Mindamellet, Uram, szeretném magam mégis összeszedni. Nem akarok könnyelműen belenyugodni abba, hogy mindenütt csak ötödik kerék legyek.

Nem akarom ápolgatni magamban azt a különös sajátságomat, hogy soha senki nem veszi hasznomat.

Szeretnék Uram valamiképpen hasznára lenni valakinek, szeretnék jó lenni valamire. A te kegyelmeddel erre soha sincs késő.

AZ ELCSÜGGEDT FŐNÖK IMÁJA

Uram, valaha — bizony ennek már jó ideje — eltökéltem magamban, hogy beosztottjaimmal igyekszem föntartani a jóbarátságot.

Nem szándékoztam büntetni, még csak dorgálni sem. Arra gondoltam, egy kis szerencsével talán még azt is elkerülhetem, hogy kellemetlent mondjak nekik...

Azt gondoltam, elég az eredményhez, ha „tudom miként lássak a dologhoz” —, és tökéletesen meg voltam győződve, hogy én aztán tudom...

Csak éppen nem számoltam az emberi természettel. Az enyémmel, az övékkel.

Valóban, vannak emberek, akikkel semmire sem lehet menni. Amikor régen valaki hangoztatta ezt előttem, mosolyogtam... „Micsoda pesszimista beszéd! Csak neki kell látni, majd én megmutatom, hogy megváltozik itt minden.”

És nem változott meg semmi. Valóban vannak emberek, akikkel nincs mit kezdeni. Emberek, akikkel bizony csak nagy ügyel-bajjal lehet együtt élni, ha mégannyi jóindulattal vagyunk is eltelve. Emlékszel Uram? „Hitetlen és romlott nemzedék! Meddig maradjak még veletek? Meddig tűrjelek titeket?...”

Uram, elsősorban azt tanultam meg tőled, hogy úgy vegyem őket, amint vannak.

Szeretném őket elfogadni olyanoknak, amilyenek: ez az igazi szeretet alapja.

Belenyugodni, hogy cseppet sem vonzóak — ez a legenyhébb kifejezés, amit velük szemben használhatok —, és mégis felelősséget vállalni boldogulásukért.

Belenyugodni, hogy nem intelligensek, nem ötletesek — ez tagadhatatlan —, és mégse mondjak le megbecsülésükről.

Belenyugodni, hogy mindig sértve érzik magukat, mindig bizalmatlanok, akkor is, ha a lelkeimet teszem ki értük, akkor is, mikor igazságos akarok lenni irántuk.

Add Uram, hogy mikor mindezt látom, ne mondjam, kár értük anynyit veszködni.

*

Szerettem volna közszeretletben állni... Vagy legalább ezzel áztatni magam.

Játszani az „embereitől bálványozott” ifjú főnököt.

Regény volt ez, Uram. Rossz regény.

Uram, mindenekelőtt bocsásd meg, hogy hamis illúziókban ringattam magam. Aztán segíts, hogy egyszerű szívvel tudjak dolgozni értük.

A LÁZADÓ IMÁJA

Uram, semmi kétség, a dolgok nem úgy mennek, ahogy én képzeltem.

Egyházad szolgái csak szomorúságomra vannak, csalódást okoznak nekem. Számtalanszor fölvettem már magamnak a kérdést, mi lenne, ha otthagynám őket, hogy veled kettesben maradjak?

Semmivel sem különbek, mint mások, ez megdöbben, botránkozásra késztet. Különösen mert a ferdeségek nyesegetőinek pózában tetszelegnek.

És egyeseknek a határozottsága... Elviselhetetlen a határozottságuk, mindig, mindenben nekik van igazuk. Úgy beszélnek, mintha te minden szavukért kezességet vállalnál. Még akkor is, mikor olyan dologról van szó, amikhez nem is konyítanak.

Én szentebbeknek, alázatosabbaknak szeretném őket látni.

Uram, most mindent bevallok neked, néha valósággal méregbe hoznak. Már az is megfordult az agyamban, hogy meggondolatlan voltál, amikor azt mondtad nekik: „Aki titeket hallgat, engem hallgat.” (Lukács 10, 16)

*

És mégis Uram, nem, soha nem lennék képes elhagyni egyházadat. Nem tudnék elválni a közösségtől azzal az ürüggyel, hogy jobban megtaláljalak téged.

A tieid közt akarok maradni, ahol te vagy.

Nem viseltél-e el te is minket, őket és engem?

Meg kell szeretnem őket. Az akaratommal.

Ó! Nem érzelmi szeretettel. Azt már nem. Erre képtelen lennék. De különben ezt te sem kívánod tőlem.

Te csak az akarat tisztaságát követeled, az utálkozás legyűrését.

Uram, szívesen megigérem, mindent elkövetek, hogy megszeressem őket. A te kegyelmed segítségével.

*

Add, hogy kissé jobban megértsem ezt az egészen egyszerű dolgot. Ők is emberek. Éppúgy emberek, mint én, sem jobbak, sem rosszabbak...

Hiszen ki másokat bízta meg, hogy minden időben hirdessenek téged, ha nem embereket? A kor embereit. Cseppet sem különbeket, mint a többiek... A kockázattal, ami ezzel jár és amit te magadra vállaltál mindörökre.

Mit várok hát tőlük? Tökéletességet? Mit tudtam én akkor a történelemtől, az emberi természetről és arról, mi is az a megváltás, mikor

olyan egyházzól álmodoztam, ahol nincs nyomorúság, nincs ambíció, nincs hiba...

*

Főlépítettem magamban álmaim egyházát... Semmi nem hiányzott belőle, csak éppen nem volt emberi. Minden megvolt benne, csak éppen nem létezett. Felelős a te egyházad az én álmaimért? Kötelezik az egyházat az én optimista vágyaim?

Uram, adj kegyelmet, hogy ne akarjak emberi mivoltomtól megszabadulni.

*

Adj nekem más nézőpontot is, mélyebbet, egyszerűbbet, hogy jobban meglássam egyházad arculatán a fényes vonásokat, a tisztább szépséget, a váratlanul kipattanó szikrákat.

*

Az optimizmustól és a pesszimizmustól egyaránt őrizz meg. Add, hogy a középúton haladjak, ami a legnehezebb.

*

„És örömeteket senki sem veszi el többé tőletek.” (János 16, 22)

IMA A HÁLATLANSÁG ELVISELÉSÉÉRT

Uram, ezt igazán nem hittem volna X...-ről. Nem mondom, más részéről is bosszantott volna az ilyesmi. De X... hát ez szörnyű. Azok után, amiket érte tettem!

Eleinte csak méltatlankodtam. De később... ezért már bocsánatot kell kérnem tőled, mert ez bizony nem vált becsületemre.

Mikor tapasztaltam, hogyan viselkedik velem szemben, arra gondoltam: „Alkalomadtán majd megkapja a magáét. Majd megtanulja, hogy”... Valóban „megtanulja”, de mit?...

*

Nekem magamnak van még sok tanulnivalóm. Többek között az, hogy az embereket úgy kell venni, ahogy vannak. A szentírás azt mondja rólad, te tudtad, „mi lakik az emberbén”. (János 2, 25)

És mégsem fordultál el tőlük. Bocsánat: tőlünk. Nem utáltál meg minket.

Bizony, nekem még nagyon sokat kell tanulnom.

Meg kell tanulnom, hogy nem minden ember tud hálás lenni. És ez nem is mindig az ő hibájuk. A tied meg éppenséggel nem.

Meg kell tanulnom... De mit is kell nekem megtanulnom?

Talán a legnehezebbet. Meg kell tanulnom szeretni őket, a javukat akarni akkor is, mikor rossz tréfát űznek velem, akkor is, mikor köpönyeget fordítanak, ahogy most X... is tette, aki, miután kihasználta, úgy elnéz a fejem fölött, mintha nem is ismerne.

Uram, én igyekszem realisan nézni az életet és nem törődni ezekkel a dolgokkal. Nem törődni, hogy az emberek olyan könnyen megfélelkeznek a szívességekről... Különösen bizonyos szívességekről...

*

Még egyet Uram... De ezt nagyon nehezemre esik bevallanom.

Bizony nagyon... Ma délelőtt, mikor rájöttem, hogy X... mondjuk, megfélelkezett rólam, majdnem hozzád hasonlítottam magam, hozzád, az elárulthoz, a szenvedőhöz.

Uram segíts, hogy megérezzem: ami velem történt, nevetséges kicsiség csupán...

G. Várhelyi Gizella fordítása